

Universitätsbibliothek Paderborn

**R. P. || Lvdovici || De Ponte Vallis-||Oletani, È Societate ||
Jesv Theologi.|| De || Christiani hominis || Perfectione In
Qvo-||libet eius Vitæ genere.|| Tomi Qvatvor.||**

Quorum argumenta ex S. Rvth Historia præcipué desumpta

In Qvo Agitvr Nominatim De Sacerdotibus, Confessarijs, Magistris siue
Doctoribus, Concionatoribus, Episcopis & alijs Prælatiſ, eorumque
Ministerijs - In ſeptem Tractatus distributus ...

Puente, Luis de la
Coloniæ Agrippinæ, 1629

§. II.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-45750](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-45750)

d Math. 5.
29.

Lib 2 ca 13.
Surs. 16. 14
ly.

a Ioan. 1. 16

b Isai. 21.
22.

c Luc. 15.

in se non sentit vires & facultates ad ea seruanda: non reputer se idoneum, qui in huiusmodi occasionem & pericula se conijciat. Quod si hoc munus ipsum scandalizat: etiam si sit *d oculus dexter; eruat eum, & proiciat à se expedit enim absque eo in vitam intrare*, quam propter illud mitti in gehennam. Nec tamen ita timido & abiecto animo esse debet: ut ipsi nimis timiditas noceat; nec ad eò pusillanimitas, ut excelsum adeo ministerium effugiat: eò quòd tentationibus oppugnetur. Si enim illis non succumbat, certamen ipsum auget coronam: siquidem non sponte sua illud ingreditur; sed voluntate Dei id munus ei committentis; qui & suo tempore tranquillitatem dabit, saltem cum illud exercet. Thomas Cantuaritanus de seipso refert in vita S. Lurgardis, quòd grauissimas soleret pati tentationes cum Confessiones audiret; & quòd per huius Sanctarum orationes obtinuerit liberationem ab eis per sexdecim annos, tempore quo ipsas Confessiones audiebat: quamuis extra illud tempus non cessarent ipsi esse molestæ.

§. I I

SE C V N D A pugna siue conflictus est contra impatientiam: eo quòd innumerae sint molestiæ, quas adferre solent aliquorum penitentium ingenia: eò quòd valde sint importuni, aut scrupulosi, melancholici, non confidentes, rudes, aut pertinaces, aut duri corde. Quod si huc accedat, quòd ipse Confessarius sit ex se Cholericus, aut valde zelosus aut angusti cordis, aut morosus in iis quæ agit; & quòd corpus valde sentiat defatigationem, quæ non solet esse leuis, si diu duret: hæc omnia, inquam, simul facillè incitant ad iram, impatientiam, tædium, & ad cordis acediam; ut etiam verbis, & correptionibus aliquod horam indicium detur, contegendo iram pallio zeli.

QU A R E necesse est, Confessarios magna patientia & mansuetudine sese munire: ut licet oppugnentur, non tamen succumbant. Et cum ibi debeant alienos errores reparare, & pacificare animas: ne ipsi pacem amittant, ne eorum suum turbent, ne ira sua aliquem scandalizent: ut dum morient & corripunt, fructum adferant, meminerint eius quòd S. Ioannes Baptista dixit de Christo Seruatore nostro: *Ecce agnus Dei: Ecce qui tollis peccata mundi*. Nam qui peccata aliorum vult tollere, mitis esse debet, sicut agnus, ut lupos patientiâ suâ superet. Intelligant: clauas, quas habent non esse sibi datas, ut ad cingulum eas appendant; sed ut b super humerum eas portent, ut dixit Isaias de ipso Salvatore: sunt enim graues, & indigent robustis humeris, patientia & mansuetudine munitis: ut onera gestent eis annexa. Meminerint etiam Pastorem, qui *perdit amicum quem quærebat, cum eam inuenit*, non eam paculo percussisse, quasi contra eam indignabundum ob laborem ei quærendæ impensum; sed *gaudens eum,*

quod

quod inuenisset, *imposuisse in humeros suos*: vt intelligeremus: quod onera peccatorum sint patienter ferenda: de quibus dixit Dauid, quod *supra dorsum nostrum* *abr. cent*: quia oportet nos illorū peccata & excessus tolerare cū magna patientia; eosq; exhortari, & (vt ait Apost.) *in increpare in omni patientia*. Et vt Psalmista: esse *fbene Patientes*, vt eis dicamus, quod expediat, ita vt monita nostra sint illis utilia. Ad eandem patientiam spectat tranquillitas & conueniens mora pro iudicio ferendo, ita vt sufficiens tēpus ei tribuatur; nec festinetur nimium, vt citò se expediat; nec ipsos pœnitentes urgeat nimium, vt se expediant: quia id valde omnibus nocet. Nā pœnitentes turbantur, & anguntur; cum ita coguntur festinare; & aliqua omittunt, quæ dicere cogitauerāt: & inde oriuntur scrupuli; nec manēt pacati; nec satis attendunt ad sensum & dolorem, quem habere debent: vt sic se expediant, & Confessario festinanti non sint molesti. Et ipse Confessarius cū tanta festinatione multa confundit, & præterit: quæ deberet interrogare. docere, aut monere. Nec aduertit, quamuis multi expectent, melius esse (vt ait Gerson) paucas confessiones audire bene, quam multas male. Nec multitudo negotiorum debet iudicis tranquillitatem turbare: vt imitetur supremum gubernatorem, de quo dicitur, quod cū habeat innumera ordinanda ac disponenda: *g cum tranquillitate tamen iudicat*; & *cum magna reuerentia disponit nos*. cū enim sit absolutus creaturarum suarum Dominus: cum magna reuerentia eas tractare dicitur, quod eis compatiatur; & ita earum propensionibus sese accommodet: vt sua opera facere permittat. Et cū idem Dominus accederet ad excipiendam Confessionem Adami, & Euzæ, ait Scriptura quod venerit *h deambulans*, & audiuit quidquid illi dicere voluerunt. Et cum Iudæi adduxerunt ad Christum mulierem deprehensam in adulterio, vt sententiam contra illam ferret: etiam illi, vt eam citò ferret urgerent: ipse tamen tardiùs progrediebatur, nec in re tam graui voluit festinare. Debet itaque Confessarius ad eò alienus esse ab urgendo Pœnitente, vt se expediat; vt potiùs, quando ipse pœnitens festinaret, vt se expediret: debeat cum illo ita agere, vt opus suum tardiùs & perfectiùs perficiat.

TERTIVM certamen, siue conflictus est superbiæ contra humilitatem: quia superbia vbique se insinuat, & inferit. Et cū aliorum peccata recensentur, solet duos detestandos affectus producere: contemptus scilicet in corde contra ipsum pœnitentem; aut inanis gloriæ de seipso, quod non in talia incidit, sicut *k Phariseus*. qui contempnit *Publicanum* quasi magnum peccatorem, seipsum verò laudauit & iactauit, quasi nō esset illi similis. Ad hæc certamina mouit se bonus Confessarius virtute humilitatis: cogitans, quod cūque peccatum aliquis ho-

d Psal. 128. 3

c 2. Timot.
4. 2.
f Psal. 91. 15p 2. Tit. de
arte audiē-
di Confessi-
ones Consi-
deret. 5.
g Sapient.
12. 18.

h Genes. 3. 8.

i Ioan. 8. 6.

3

k. Luc. 8. 11.

mo faciat, posse alterum facere; & quæcunque ipse peccata audit, posse ipsi euenire: si Deus ipsum deseruerit: & forte adeo infelicitet, vt ea uotis agnoscat, nec confiteatur quemadmodum pœnitens, quem ad suos pedes habet: ex cuius humilitate in suis manifestandis, deberet potius ipse Confessarius pudore suffundi: nam pœnitens ob suam humilitatem potius est magni faciendus, quàm quòd in ea peccata inciderit, contemnendus; adeo est insignis virtutis se ipsum vincere in suis culpis manifestandis, vt suo loco diximus. Et in huiusmodi occurrentibus casibus uocet sibi in memoriam illud Apostoli: *l qui se existimat stare, videat ne cadat*; & qui sedet in Tribunali tanquam iudex, attendat: si superbiat, ipsius ruina fore maiorem: nec certum esse, quòd ab ea resurget,

Tom. 1.
Tract. 3, c. 5.

li. Cor. 10.
12.

4

ALIUS est conflictus curiositatis: vt si velit Confessarius plura scire, quàm sit opus ad finem absolutionis: vt si quærat à pœnitente nomen complicitis; aut aliquid occulti, ad quod interrogandum nec ipse ius habet: neque expedit ipsi manifestari: ne alienus defectus ipsi aperiat; aut ipsi imaginationi suæ laxans habenas, ex ijs quæ pœnitens insinuat, alia inquirere velit, incidendo in iudicia temeraria; aut suspiciones nihil ad rem facientes, quæ omnia sunt vitanda, dicendo sibi ipsi illud Apostoli: *non plus sapere, quam oportet sapere, sed sapere ad sobrietatem*: ne mihi ipsi nocent, & illud n: *quid mihi de ijs, qui foris sunt iudicare? nam eos qui foris sunt, Deus iudicabit*. hoc est: cur ego me extendam ad iudicandum de ijs, quæ ad meum Tribunal non spectant? Non de erit alius Confessarius, qui id iudicet, quod si Confessarius non erit: Deus iudicabit: cuius ego iudicio rem hanc mitto. Quemadmodum enim nemo potest audire Confessionem pœnitentis, suæ iurisdictioni non subiecti: ita neque inquirere potest de culpis ad ipsius forum non spectantibus. ALIUS conflictus valde fortis ac perniciosus solet euenire, pusillanimitatis scilicet, & timiditatis ad faciendum quod oportet, quando necesse est negare, aut differre absolutionem; asperius reprehendendo aliquod vitium; cogendo ad remouendam aliquam peccandi occasionem, aut restitutionem faciendam; & alia

in Rom. 12. 3

in 1. Cor. 5. 12

5

similia, ad quæ vt opus est præstanda, necessariae sunt alia virtutes magis propriæ iudicum: de quibus in proximo capite est agendum

(:)